

PROSPER MÉRIMÉE
Arsène Guillot

ÇEVİRİ: NESLİŞAH L. BAŞARAN LOTZ

♥ can
klasik

PROSPER MÉRIMÉE
ARSÈNE GUILLOT

Kısa Klasik

Arsène Guillot, Prosper Mérimée

Fransızca aslından çeviren: Neslişah L. Başaran Lotz

Arsène Guillot

İlk baskı: Carmen, Michel Lévy frères, 1846

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Flammarion, Paris, 2007

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi Editörü: Ayça Sezen

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Melis Oflas

Mizanpaj: Emin Petek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak illüstrasyonu: Yekta Kök

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çifttehavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6123-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PROSPER MÉRIMÉE
ARSÈNE GUILLOT

ÖYKÜ

Fransızca aslından çeviren
Neslişah L. Başaran Lotz

♥can

PROSPER MÉRIMÉE, 1803'te, Paris'te, entelektüel birikimi yüksek bir burjuva ailede doğdu. Anne babası ressam ve sanat öğretmenleriydi. Mérimée hukuk eğitimi görmesine karşın daha çok yabancı dillere ve edebiyatlara ilgi duyuyordu; roman yazarı Stendhal'la kurduğu yakın dostluk da onu edebiyata yönelmeye teşvik etti. Rusça öğrenip Puşkin, Gogol gibi Rus yazarların eserlerini çevirdi. On dokuz yaşında ilk oyunu *Cromwell*'i yazdı. Sir Walter Scott'la başlayan tarihî roman furyasından esilenip bir köylü ayaklanmasını konu aldığı otuz altı sahnelik *La Jacquerie*'yi yazdı. Tarzının belirleyici özelliklerini en iyi yansıttığı eserleri oyunlarının yanı sıra kısa romanları oldu, hatta Fransız edebiyatına kısa roman türünü tanıtan yazar olarak anılmaya başladı. İspanya'da tanıştığı Montijo kontesiyle ömür boyu süren bir dostluk kurdu ve kontesin kardeşi 1853'te Fransa imparatoriçesi olunca, saray çevrelerinde tanındı, senatör atandı. En bilinen eserlerinden, Bizet'nin aynı adlı operasına konu olan *Carmen*'i yine kontesten dinlediği bir hikâyeden esinlenerek yazdı. 1830-1860 yılları arasında Fransa tarihî anıtlarının müfettişliğini yaptı ve Notre-Dame'in restorasyonunda görev aldı. George Sand'la birlikte 16. yüzyılda yapılmış freskler buldu ve bunları Paris'teki Ulusal Ortaçağ Müzesi'ne kazandırdı. III. Napoléon'un devrilmesiyle Cannes'a yerleşti ve 1870'te öldü.

NESLİŞAH L. BAŞARAN LOTZ, 1978'de İstanbul'da doğdu. Felsefe ve tarih eğitimi aldı. Çağdaş tarih ve siyaset bilimi alanlarındaki doktorasını eşzamanlı olarak Strasbourg Üniversitesi ve Marmara Üniversitesi'nde

2014'te tamamladı. 2015'ten beri Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyesi. 2004'ten beri Fransızca ve İngilizceden dilimize çeviri yapıyor. Yayımlanan çeviri kitapları arasında *New York: Bir Kent Tarihi*, *Laiklik, Demokrasi, Kürt Sorunu ve İslam*, *SSCB Çözümü Girenken / Anayasa Program Tüzük* ve *George Sand'ın Lavinia'sı* bulunmaktadır.

I

Saint-Roch'ta günün son ayini yeni bitmişti ve kilise görevlisi boş şapelleri kapatmadan önce teftiş ediyordu. Bazı dindarların diğer inananlardan farklı olarak Tanrı'ya dua etme iznini para vererek satın aldıkları o aristokrat mabetlerinden birinin parmaklıklarını kapatmak üzereydi ki başını koltuğun arkasına dayamış, görünüşe göre derin düşüncelere dalmış bir kadının hâlâ orada oturmakta olduğunu fark etti. Şapelin girişinde durarak, "Madam de Piennes," dedi kendi kendine. Kilise görevlisi Madam de Piennes'i iyi tanırdı. O zamanlar yüksek çevreden genç, zengin, güzel, kutsanmış ekmeğ veren, sunak örtüleri hediye eden, rahip aracılığıyla hatırı sayılır miktarda bağış yapan bir kadının dindarlığı, şayet kocası bir devlet memuru değilse, Dauphine'le¹ bir bağlantısı yoksa ve kiliseleri ziyaret ederek Tanrı'nın lütfundan başka bir şey kazanmayı ummuyorsa biraz takdiri hak ediyordu. Madam de Piennes bunlardan biriydi.

Kilise görevlisi akşam yemeğine gitmek için can atıyordu zira bu tür insanlar belli bir saatte yemek yerler, ama Saint-Roch Kilisesi cemaatine mensup bu kadar seçkin birini derin dinî düşüncelere dalmışken rahatsız

1. Fransa'da krallık döneminde tahtın vârisinin karısına verilen isim. (Y.N.)

etmeye cesaret edemedi. Bu yüzden kiliseyi turlayıp geri geldiğinde şapeli boş bulacağını umarak, ökçeleri aşınmış ayakkabıları taşların üzerinde yankılanarak uzaklaştı.

Genç bir kadın kiliseye girip merakla etrafına bakınarak koridorlardan birinde yürümeye başladığında, o çoktan koronun öte tarafına geçmişti. Mihraplar, nefler, kutsal su kurnaları, tüm bu şeyler ona Kahire'deki bir camiye süsleyen kitabeler ya da kutsal nişler size ne kadar yabancıysa, madam, ona da o kadar yabancıydı. Yirmi beş yaşlarındaydı ama çok dikkatli bakmazsanız daha yaşlı olduğunu düşünebilirdiniz. Çok parlak siyah gözleri çöküktü ve mavimsi halkalarla çevrelenmişti; donuk beyaz teni, rengi solmuş dudakları acı çektiğini gösteriyordu ama yine de gözlerinde belli bir cüret ve neşe ifadesi vardı ki bu hastalıklı görünümle tezat oluştuyordu. Giyim kuşamında, özensizlik ve özenin oluşturduğu garip karışım dikkat çekiciydi. Yapma çiçeklerle süslenmiş pembe şapkası daha çok bir geceliğe yakışacak nitelikteydi. Sosyeteden bir kadının tecrübeli gözlerinin ilk sahibi olmadığını fark edeceği uzun kaşmir bir şalın altında, metresi yirmi kuruşluk, biraz kırışmış bir patiska elbise gizlenmişti. Sıradan çoraplar ve uzun zamandır kaldırım taşlarıyla temas etmenin izlerini taşıyan keçe ayakkabıları ancak bir erkeğin beğenisine hitap edecek nitelikteydi. Hatırlarsanız madam, asfalt o zamanlar henüz icat edilmemişti

Sosyal statüsünü tahmin edebileceğiniz bu kadın, Madam de Piennes'in hâlâ içinde bulunduğu şapele yaklaştı; onu bir süre tedirginlik ve mahcubiyetle izledikten sonra, kalkıp gitmek üzere olduğunu görünce ona yanaştı.

“Madam lütfen bana söyleyebilir misiniz,” dedi yumuşak bir sesle ve utangaç bir gülümsemeye, “söyleyebilir misiniz mum yakmak için kime başvurmam gerekiyor?”

Bu dil Madam de Piennes'in kulaklarına ilk duyduğunda anlayamayacağı kadar yabancıydı. Soruyu tekrar ettirdi.

“Evet, Saint Roch için bir mum yakmak istiyorum ama parayı kime vereceğimi bilmiyorum.”

Madam de Piennes, bu tür popüler batıl inançlara inanmayacak kadar aydıındı. Ancak onlara saygı duyuyordu çünkü ne kadar kaba olursa olsun, her türlü tapınma biçiminde dokunaklı bir şeyler vardır. Bunun bir adak ya da benzeri bir şey olduğuna ikna olduğundan ve pembe şapkalı genç kadının kıyafetinden çıkarılamayacak kadar hayırsever olduğundan, ona yaklaşmakta olan kilise görevlisini gösterdi. Yabancı ona teşekkür etti ve durumu şıpın işi anlamış gibi görünen bu adama doğru koştu. Madam de Piennes ayin kitabını alıp eşarbını düzeltirken, mum isteyen kadının cebinden küçük bir kese çıkardığını, bir sürü bozuk paranın arasından tek bir beş franklığı eline aldığını ve fısıldayarak söylediği uzun talimatlarını gülümseyerek dinleyen kilise görevlisine uzattığını gördü.

İki kadın aynı anda kiliseden ayrıldı ama mum yakan kadın çok hızlı yürüyordu ve Madam de Piennes aynı yöne gitmesine rağmen kısa süre sonra onu gözden kaybetti. Oturduğu sokağın köşesinde onunla yeniden karşılaştı. Yabancı yakındaki bir dükkândan aldığı dört liralık bir somunu elden düşme kaşmir şalının altında gizlemeye çalışıyordu. Madam de Piennes'i yeniden görünce başını eğdi, gülümsemekten kendini alamadı ve adımlarını hızlandırdı. Gülümsemesi şöyle diyordu: “Ne bekliyordunuz? Ben fakir biriyim. Alay edin benimle. Pembe bir şapka ve kaşmir bir şalla ekmek alınmayacağını ben de biliyorum.” Bu sahte tevazu ile boyun eğmişlik ve neşeli ruh hali karışımı Madam de Piennes'in gözünden kaçmadı. Bu genç kızın olası durumunu üzüntüyle düşündü.

“Onun dindarlığı benimkinden daha değerli,” dedi kendi kendine. “Onun bağışladığı beş frank benim kendimi hiçbir şeyden mahrum bırakmadan fakirlere verdiğim sadakadan kesinlikle çok daha büyük bir fedakârlık.” Sonra küçücük bir bağışın Tanrı’yı zenginlerin gösterişli sadakalarından daha çok memnun ettiğini hatırladı. “Yeterince iyilik yapmıyorum,” diye düşündü. “Elimden gelenin en iyisini yapmıyorum.” Hak etmediği bu suçlamaları kendine yönelterek eve döndü. Mum, dört kuruşluk somun ve özellikle de vermiş olduğu beş franklık, bir dindarlık simgesi olarak gördüğü genç kadının görüntüsünü Madam de Piennes’in hafızasına kazımişti.

Onunla daha sonra sık sık kilisenin yanındaki sokakta karşılaştı ama asla kilisedeki ayinlerde görmedi. Yabancı kadın, Madam de Piennes’in önünden her geçişinde başını eğiyor ve tatlı tatlı gülümsüyordu. Bu çok alçakgönüllü gülümseme Madam de Piennes’in hoşuna gidiyordu. Önce ilgisini çekmiş olan, şimdi ise onda acıma duygusu uyandıran zavallı kızı memnun etmek için bir fırsat bulmak isterdi; zira pembe şapkasının solmaya başladığını ve kaşmir şalın da ortadan kaybolduğunu fark etmişti. Kaşmir şal ikinci el satıcısına iade edilmişti kuşkusuz. Saint Roch’un kendisine yapılmış olan bağışa katbekat fazlasıyla karşılık vermemiş olduğu açıktı.

Bir gün Madam de Piennes, Saint-Roch’a taşınan bir tabut gördü; tabutu şapkasında yas tülü olmayan oldukça kötü giyimli bir adam takip ediyordu. Hamala benziyordu. Mum adayan genç kadınla karşılaşmayalı bir ayı geçmişti ve bir anda onun cenazesine tanık olduğunu düşündü. Madam de Piennes onu son gördüğünde çok solgun ve zayıf olduğundan bu ona çok olası göründü. Konuyla ilgili sorular sorulan kilise görevlisi, tabutu takip eden adama sordu. Adam, Louis-le-Grand Sokağı’ndaki bir evin *kapıcısı* olduğunu, kiracılardan birinin öldüğünü,

ölen bu Madam Guillot'nun bir kızı dışında ne akrabası ne de arkadaşı olduğunu ve yalnızca iyi kalpliliğinden dolayı bir kapıcı olarak, kendisinin hiçbir şeyi olmayan birinin cenazesine katıldığını söyledi. Madam de Piennes hemen gözünde yabancı kadının geride çaresizlik içinde küçük bir kız bırakarak sefalet içinde öldüğünü canlandırdı ve genellikle hayır işlerinde görevlendirdiği bir rahibi bilgi toplamak için göndermeye kendi kendine söz verdi.

Üç gün sonra evinden çıkarken, caddeyi enlemesine kesen bir yük arabası nedeniyle kendi arabası bir süre durmak zorunda kaldı. Dalgın bir edayla araba kapısının camından dışarı bakarken öldüğünü sandığı kızın bir yol taşına oturduğunu gördü. Her zamankinden daha solgun ve zayıf olmasına rağmen onu zorluk çekmeden tanıdı, yas kıyafetleri içindeydi: Eldiveni ve şapkası yoktu. İfadesinde bir tuhafılık vardı. Her zamanki gülümsemesinden eser yoktu, tüm yüz hatları kasılmıştı; iri siyah gözlerinde yabani bir bakış vardı; gözlerini Madam de Piennes'e çevirdi ama onu tanımadı, çünkü hiçbir şey görmüyordu. Davranışlarında acı değil, öfkeli bir kararlılık okunuyordu. Yük arabası çekilmişti, Madam de Piennes'in arabası hızla uzaklaştı ama genç kızın görüntüsü ve umutsuz ifadesi Madam de Piennes'i saatlerce terk etmedi.

Döndüğünde, oturduğu sokakta büyük bir kalabalık gördü. Bütün kapıcılar sokak kapılarında, komşularının canlı bir ilgiyle dinlediği hikâyeyi anlatıyorlardı. Kalabalık özellikle Madam de Piennes'in yaşadığı evin yakınındaki bir evin önünde toplanmıştı. Tüm gözler üçüncü kattaki açık bir pencereye çevrilmişti ve her küçük grup içinden bir ya da iki kol, pencereyi topluluğun dikkatine sunmak için havaya kalkıyor, sonra birdenbire kollar iniyor ve tüm gözler bu hareketi izliyordu. Olağanüstü bir şey olmuştu.

Madam de Piennes girişten geçerken korkmuş hizmetkârlarının her birinin mahalledeki büyük haberi ona ilk duyuran kişi olmak için kendisine doğru aceleyle koştuğunu gördü. Ama o daha soru sorma fırsatını bulamadan oda hizmetçisi haykırdı:

“Ah! Madam!.. Madam bir bilseniz!..”

Ve inanılmaz bir çeviklikle kapıları açarak hanımıyla birlikte *sanctum sanctorum*'a¹ yani evin geri kalanının giremeyeceği giyinme odasına kadar geldi.

“Ah! Madam,” dedi Matmazel Joséphine, Madam de Piennes'in şalını çıkarırken, “büyük bir şok içindeyim! Hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiştim, yani aslında görmedim, duyar duymaz koşmama rağmen... Ama yine de...”

“Peki ne oldu? Çabuk anlatın matmazel.”

“Madam, üç kapı ötede zavallı, bahtsız bir genç kız kendini pencereden attı, daha üç dakika olmadı, madam bir dakika erken gelseydi, sesi duyacaktı.”

“Aman Tanrım! Talihsiz kız öldü mü?”

“Korkunç bir şeydi madam. Savaşa katılmış olan Baptiste bile hayatında böyle bir şey görmediğini söylüyor. Üçüncü kattan madam!”

“Hemen öldü mü?”

“Ah! Madam, hâlâ hareket ediyordu, hatta konuştu bile. ‘Ölmek istiyorum!’ dedi. Ama kemikleri paramparça olmuştu. Madam, ne kadar korkunç bir düşüş yaşadığını tahmin edebilir.”

“Peki bu talihsiz kıza... yardım eden oldu mu?.. Bir doktor ya da rahip çağrıldı mı?”

“Bir rahibin gelmesi için... madam bunu benden daha iyi bilir.. ama eğer ben bir rahip olsaydım...”

1. (Lat.) Kutsalın kutsalı. (Ç.N.)

Kendini öldürecek kadar terk edilmiş talihsiz bir kadın! Zaten iyi yolun yolcusu değilmiş... Açıkça görülüyordu... Dediklerine göre Opéra'danmış... Bütün o genç hanımların sonu kötü... Pencereye çıkmış, eteklerini pembe bir kurdeleyle bağlamış ve... pat!"

"Bu yas tutan o zavallı kız!" diye haykırdı Madam de Piennes kendi kendine konuşarak.

"Evet madam, annesi üç-dört gün önce öldü. Kederden aklı başından gitmiş olsa gerek. Buna ilaveten belki erkek arkadaşı da onu terk etmiştir... Ve sonra sona geldi... Para yok, iş güç bilmez... Dik kafalılık! Talihsizlikler peş peşe gelir..."

Matmazel Joséphine bir süre böyle devam etti, Madam de Piennes cevap vermedi. Az önce duyduğu hikâye üzerine hüzünlü düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Aniden Matmazel Joséphine'e, "Bu talihsiz kızın bir ihtiyacı olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu. "Çarşaf?.. Şilte?.. Hemen öğrenmeliyiz."

"Madam dilerse kendisinin adına ben giderim," diye haykırdı, kendini öldürmek isteyen bir kadını yakından göreceğine sevinen oda hizmetçisi.

Sonra düşündü ve, "Fakat," diye ekledi, "üçüncü kattan düşmüş bir kadını görmeyi kaldıracak gücüm var mı bilmiyorum! Baptiste'den kan aldıklarında kendimi kötü hissetmiştim. Dayanamadım."

"Pekâlâ, Baptiste'i gönderin!" diye haykırdı Madam de Piennes. "Ama bu talihsiz kadının nasıl olduğunu hemen bana haber verin."

Neyse ki kendi doktoru K... tam bu emri verirken geldi. Âdeti olduğu üzere her salı, İtalyan operası günü, onunla akşam yemeği yemeğe gelirdi.

"Çabuk koşun doktor," diye seslendi ona bastonunu bırakıp paltosunu çıkarmasına fırsat vermeden. "Baptiste

sizi buradan iki adım öteye götürecek. Az önce zavallı bir genç kız kendini pencereden attı ve yardım bekliyor.”

“Pencereden mi?” dedi doktor. “Eğer yüksektense, muhtemelen bir şey yapamam.”

Doktor ameliyat yapmaktansa akşam yemeği yeme-yi arzu ediyordu ama Madam de Piennes ısrar etti, doktor akşam yemeğinin bekleyeceği sözünü aldıktan sonra Baptiste’in peşinden gitmeye razı oldu.

Baptiste, birkaç dakika sonra tek başına döndü. Çarşaf, yastık gibi şeyler istedi. Aynı zamanda doktorun görüşünü de getirmişti.

“Önemli bir şey değil. Kurtulacak, eğer şeyden ölmezse... Doktorun neden ölebileceğini söylediğini hatırlamıyorum ama sonu *os*’la bitiyordu.”

“Tetanos!” diye haykırdı Madam de Piennes.

“Kesinlikle madam ama doktor bey geldiği için çok şanslı, çünkü orada halihazırda hiç hastası olmayan kötü bir doktor vardı, aynı doktor kızamık olan küçük Berthelot’yu tedavi etmişti ve üçüncü ziyaretinde küçük ölmüştü.”

Bir saat sonra doktor yeniden belirdi, pudrası hafifçe silinmişti ve şık keten yakalığı yerinden çıkmıştı.

“Kendilerini öldüren bu insanlar,” dedi, “doğuştan şanslıdırlar. Geçen gün hastaneme tabancayla kendini ağzından vurmuş bir kadın getirdiler. Kendini bilmezlik!.. Üç dişi kırılmış, sol yanağında da bir delik açmıştı... Biraz daha çirkinleşecek, o kadar. Bu da tutmuş kendini üçüncü kattan atmış. Zavallı namuslu bir adam, yanlışlıkla birinci kattan düşse kafatasını kırar. Bu kızın bir bacağı kırılmış... İki kaburgası çatlamış, bir sürü de morluğu var, hepsi bu. Düşüşü yumuşatmak için tam da olması gereken yerde bir tente varmış. Bu, Paris’e döndüğümden beri gördüğüm üçüncü benzer

vaka... Bacaklarının üzerine düşmüş. Baldır ve kavalke-
miği, bunlar yeniden kaynar... Ama en kötüsü, bu balı-
ğın sosu tamamen kurumuş... Rosto için endişeliyim ve
Othello'nun ilk perdesini kaçıracağız.”

“Peki bu talihsiz kadın, onu buna... neyin ittiğini
size söyledi mi?”

“Oo! Madam, o tür hikâyeleri asla dinlemem. Onlara
öncesinde yemek yediniz mi gibi sorular sorarım; çünkü
bunlar tedavi için önemlidir... Elbette! İnsan kendini öl-
dürmeye kalkıyorsa iyi bir nedeni olmalı. Ya sevgiliniz
sizi terk etmiştir ya ev sahibi sizi kapının önüne koymuş-
tur, ona gününü göstermek için pencereden atlarsınız.
İnsan kendini havada bulur bulmaz pişman olur.”

“Umarım zavallı çocuk pişmanlık duyuyordur.”

“Şüphesiz, şüphesiz duyuyor. Ağlıyordu ve ağlaşıp
bağrıışmasından, seslerden serseme döndüm. Baptiste
olağanüstü bir cerrah yardımcısı madam; nereden baş-
layacağını bilemeden kafasını kaşıyıp duran asistan
doktordan daha iyi iş çıkardı... Kadınla ilgili acı olan şu
ki, kendini öldürmeyi başarsaydı akciğerleri yüzünden
ölmekten kurtulurdu zira veremli, bundan eminim.
Göğsünü dinlemedim ama *dış görünüş* beni asla yanılt-
maz. Biraz beklemek varken bu kadar acele niye!”

“Onu yarın göreceksiniz değil mi doktor?”

“İstiyorsanız, elbette. Onun için bir şeyler yapacağı-
nıza söz verdim. En basiti onu hastaneye göndermek...
Bacağı için ona ücretsiz bir cihaz verirler. Ama hastane
der demez, beni öldürün daha iyi diye haykırdı; mahal-
ledeki kadınların da hepsi ona eşlik etti. Ancak insanın
bir kuruş parası yoksa...”

“Gerekli masrafları ben karşılarım doktor. Bakın, bu
hastane lafı beni de ürkütüyor, kendime engel olamıyo-
rum; sözünü ettiğiniz kadınlar gibi. Ayrıca şimdi bu

korkunç durumdayken onu bir hastaneye nakletmek öldürmek olur.”

“Önyargı! Tamamen insanların önyargısı! Başka hiçbir yer hastaneden daha iyi değildir. Gerçekten hastalanırsam beni hastaneye götürsünler. Kharon’un¹ kayığına oradan binmek istiyorum, ayrıca bedenimi öğrencilere bağışlayacağım... Bundan otuz veya kırk yıl sonra elbette. Cidden, sevgili madam, tekrar bir düşünün; korumaya aldığınız kadının gerçekten ilginizi hak edip etmediğini bilemiyorum. Bana Opéra’dan bir kız gibi göründü... Böyle bir atlayışı bu kadar usturuplu yapabilmek için Opéra dansçısı bacaklarına sahip olmak gerekir..”

“Ama onu kilisede gördüm... ve bakın doktor... zaa-fımı biliyorsunuz; bir yüz, bir bakış üzerinden dört başı mamur bir hikâye yazarım... İstedığınız kadar gülün, nadiren yanılırım. Bu zavallı kız geçenlerde hasta annesi için son bir adakta bulundu. Annesi öldü... Dolayısıyla aklını yitirdi. Umutsuzluk, sefalet onu bu korkunç eyleme itti.”

“Tam dediğiniz gibi! Evet, gerçekten de kafatasının üzerinde aşkın ruhuna işaret eden bir çıkıntı var. Bana söylediğiniz şeyler oldukça muhtemel. Siz söyleyince somyasının üzerinde bir şimşir dalı olduğunu hatırladım. Bu onun dindarlığının kanıtı, değil mi?”

“Somya! Ah! Tanrım! Zavallı kız! Ama doktor yüzünüzde iyi bildiğim o zalim tebessümü görüyorum. Dindar olup olmadığından bahsetmiyorum. Beni bu kızla ilgilenmeye iten şey her şeyden önce, onun vesilesiyle kendime kızmış olmam.”

“Kızmak mı? Anladım. Hiç şüphe yok, onu ağrılatmak için sokağa şilteler koymalıydınız, değil mi?”

1. Ölülerin ruhlarına ırmağı ya da bataklığı geçirecek kayığı kullanan mitolojik karakter. (Ç.N.)

Fransız yazar ve arkeolog Prosper Mérimée, Bizet'nin ünlü operasına ilham olan **Carmen** romanıyla tanınsa da, **Arsène Guillot**, André Gide'in en sevdiğidir. Gençlik ve güzellikleriyle benzer, yaşamöyküleri ve ait oldukları toplumsal kesimle bambaşka iki kadının dokunaklı hikâyesidir **Arsène Guillot**.

Varlıklı ve güzel Madam de Piennes, kilisede gördüğü perişan vaziyetteki genç Arsène Guillot'ya yardım etmek, onu sağlığına kavuşturmak için elinden geleni yapar. Kucak açtığı genç kadına merhametle bağlanan Madam de Piennes, bir yandan ona korkunç bir ihanette bulunduğu hissiyle, yaptığı iyiliklerin ahlakını sorgulayacak duruma gelir. Aralarına bir erkeğin girmesiyle alabora olan iki genç kadının hikâyesi, trajik ve tutkulu bir aşk hikâyesinden çok, zorlayıcı bir ahlak ve tutku ikileminin öyküsüdür.

#kısaklasikler #fransızklasikleri #aşk #intihar #merhamet #keder #ihanet

Kapak illüstrasyonu: Yekta Kök

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

öykü

ISBN: 978-975-07-6123-2

9 789750 761232